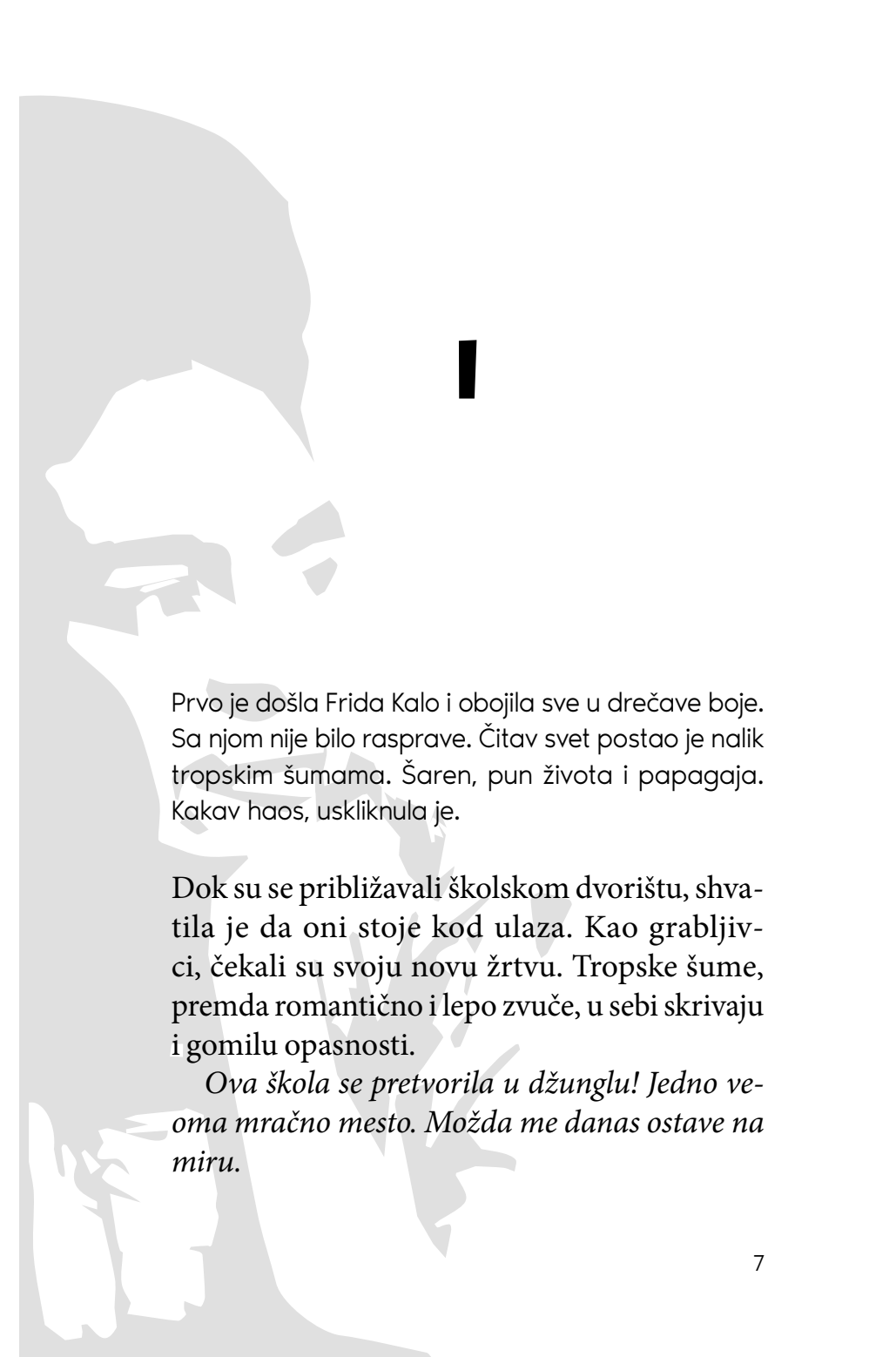

Danica Bogojević

#izazov

I

Prvo je došla Frida Kalo i obojila sve u drečave boje. Sa njom nije bilo rasprave. Čitav svet postao je nalik tropskim šumama. Šaren, pun života i papagaja. Kakav kaos, uskliknula je.

Dok su se približavali školskom dvorištu, shvatala je da oni stoje kod ulaza. Kao grabljivci, čekali su svoju novu žrtvu. Tropske šume, premda romantično i lepo zvuče, u sebi skrivaju i gomilu opasnosti.

Ova škola se pretvorila u džunglu! Jedno veoma mračno mesto. Možda me danas ostave na miru.

Delovalo je kao da kinje dugokosog dečaka iz petog razreda.

A možda sam ja sledeća.

Tina i Strahinja nisu приметили kada je zastala. – Moram do kuće, zaboravila sam svesku iz engleskog – dobaci i krenu natrag.

Mama i tata rade, neće ni приметiti. A možda mama dođe ranije, to joj ne bi bio prvi put. Možda da se provoza do centra. Lep je dan. A i autobus je upravo stigao.

I toga dana, u centru grada, baš tu u izlogu jedne knjižare pojavila se ona. Izgledalo je kao da se ljuti na Emu. Zar si pobegla? Bez borbe!?

Crvena, tvrdokoričena knjiga prosto je mamila da uđe. Pažljivo ju je otvorila. A tamo na prvoj stranici – Frida koja se smeši. Ema nije mogla verovati svojim očima.

„Pre sam mislila da sam najčudnija osoba na svetu, ali onda sam pomislila da od toliko ljudi na svetu mora da postoji neko baš kao ja, ko se oseća na način na koji se ja osećam. Onda bih je tako zamišljala, misleći da i ona tamo negde tako zamišlja mene. Nadam se, ako si tamo negde i čitaš sada ovo, da znaš da je istina da sam ovde i da sam čudna kao i ti.“

Pročitala je još jednom. Zar je moguće!? Kao da je upravo pronašla najbolju drugaricu.

Knjiga je koštala čitavo bogatstvo. A ni knjižarka nije bila preterano srećna jer Ema je već čitav sat ovde. Opčinjena Fridom. To nije knjiga za tvoj uzrast. Nemaju jeftiniju knjigu o njoj. Ni jeftiniju šolju. Imali su gomilu pitanja. Zašto nisi u školi? Gde su ti roditelji? Imali su i jedan obeleživač za knjige koji je mogla da priušti. Stavila ga je u džep i žurno izašla napolje. Mogla se zakleti da je čula Fridu kako se smeje. I Ema je bila srećna.

– Pobegla iz škole!?! – U neverici su mama i tata danima ponavljali. Ema je ćutala. Nije im davala nikakva objašnjenja. Ionako ne bi razumeli. Dala im je obećanje da se to neće ponoviti. Sada je imala Fridu na svojoj strani.

– Godinu dana bez telefona! – Tina je zgranutu ponavljala. – Pa šta ćeš sada da radiš? Mišlim, uvek možeš kod mene da pregledaš TikTok i Instagram. Vidi ovaj novi izazov. *Fridge Challenge!* To će te oraspoločiti. Pogledaj, ova devojka je ubacila svoje kuće u frižider! Ne znam kako se ja toga nisam setila! Znaš koliko sam se smejala!

Dok su svi sumanuto ubacivali u svoje frižidere sve što im padne na pamet, od patika do nesretnih kućnih ljubimaca i uspevali u svemu tome da nađu zabavu, u njen život ušetala je

Frida Kalo. I baš kao i Ema, s nevericom je gledala Tinin virtuelni život.

Zar ljudi sada drže ribice u frižideru!?, uskliknula je Frida.

Svakog jutra bi joj se nasmešila sa postera okačenog na plafon tik iznad Eminog kreveta. Svake večeri Ema bi istraživala o Fridinom životu, i što je više otkrivala, sve joj se više divila. Za nju je ona bila prava heroina. I koliko god to blesavo zvučalo, čak joj je prijalo da joj se uveče poverava. Frida kao da je zaista bila tu. I njena soba je procvetala. I čitavi okolni sumorni blokovi zgrada. Konačno je mogla lakše da diše. I onaj strah je nestao. Uspeće!

Počela je da crta. Ptice i cveće.

– Nije strašno ako neko nema talenta – birala je reči nastavnica likovnog. – Važno je da čovek uživa u onome što radi.

– Nisu svi rođeni s nekim velikim talentom. Pa većina živi sasvim normalno i bez toga. Svaako na kraju pronađe svoj poziv – mama je pokušavala da zvuči utešno.

Ema se nije obazirala. Ona je čitala o Fridi. Učila ju je da bude hrabra. Štitile su je boje i kice spletene na vrhu glave.

– Zar je već Noć veštica!?

– Ma ne, ona je samo nakaza.

- Zato pokušava da se maskira.
- Ti si, naravno, svesna toga da uopšte nisi ružna – Strahinja ju je tiho ohrabrio dok su ulazili u školu.

Ema se osmehnu. I Frida na njenom rancu.

#izazov

Potom je došao tačno 23. uzastopni dan u kojem je jednostavno samo želela da je svi ostave na miru. Čak se i Frida slagala s njom.

U kupatilu je, pere zube i pokušava da se razbudi. Pokušava da ne misli o svom licu. Opet su se pojavile bubuljice. Zamišljeno ih je posmatrala. Kao krateri na nekoj udaljenoj zlokobnoj planeti. Na nekom asteroidu što se upravo kreće ka nama i preti da raznese ceo svet. Grupa Nasinih astrofizičara posle danonoćnog i višemesečnog istraživanja poraženo je shvatila da nemamo šanse protiv nadolazeće katastrofe. Sve što znamo će eksplodirati! U milion boja.

Zaista, svakakve vam misli mogu pasti na um ako dugo stojite ispred ogledala.

A može se desiti da se setite da ste zaboravili domaći iz matematike. Ili da niste još otišli kod gospođe Simić, a obećali ste da ćete joj pomoći. Prošle srede ili one tamo.

– Vreme je relativno – prošaptala je Ema kroz osmeh pokušavajući da iscedi bubuljicu koja stremlji ka tome da postane sastavni deo njenog lica. – Zauvek, zauvek će ostati ovde!

Setićete se i da posle škole morate pomoći i mami u radnji. Ivana će kasniti. Opet ima ispit. Njen život je izgleda nepregledni niz ispita. Kri-va koja teži da dosegne beskonačnost.

– Hm... *Teži da dosegne beskonačnost...* Počela sam da zvučim kao nastavnica fizike – zamišljeno uzdahnu pokušavajući da mamini korektorom za lice zamaskira rane koje je upravo sebi napravila. Padala je kiša. Kapi sumanuto udaraju u oluke.

Blago kuckanje na vratima prenu je iz jutarnje rutine. – Zakasniću na posao, lepotice! – tata je nestrpljivo čekao svoj red.

Možete se setiti i da su vam jedine patike koje nisu pukle one bele, platnene.

– Opasno kasnimo – tata je već zvučao ner-vožno.

„Moraću da obujem cipele“, očajno zaključi. Odveza kikice i baci kosu preko lica. „Da, ova-ko se ne vide bubuljice. Uostalom, pored cipela niko me neće ni gledati u lice.“

Tata je dočeka s osmehom i sendvičem u rukama. – Na planeti Zemlji pada kiša. Mama ti je ostavila kišobran pored vrata.

– Mislim da mami treba korektor.

– Čak ne želim ni da znam šta je to! Nešto čime ona uspeva da drži sve pod kontrolom? Tvoja mama je veštica! Znao sam! Od momenta kada sam je prvi put video – njen tata je bio ubeđen u to da je najduhovitiji čovek na svetu.

Ema ga sumorno pogleda.

– Okej. Vidim da si malo mrgodna jutros. Prepustiću to tebi. Ja finansiram, naravno – i jedna se novčanica već našla u njenim rukama.

Ema uze svoj ranac i nevoljno pogleda ka cipelarniku. Izvuče šarene cipele sakrivene na poslednjoj polici. Osmotri još jednom bele patike i baci pogled prema prozoru. I kiša je težila da dosegne beskonačnost.

– Ja inače smatram da su super. Tvoje cipele – malo kasnije mrmljala je Tina, sladeći se svojom polovinom sendviča.

Uvek su to radile. Još od prvog dana kada su bez pratnje nekog od starijih krenule zajedno

ka školi. Delile su Emin doručak. Baš kao što su delile i sve lepe, a i manje lepe stvari koje su im se događale.

– Evo, vidi, vidi kako dobro izgledaju na snimku. Hajde da prođemo kroz ono lišće! Biće odličan kadar. Jesi li videla novi izazov na Tik-Toku?! Molim te, molim te! Moramo da probamo!

– *Izlazim van lud!?* – Ema mrzovoljno baci pogled na ekran. Grupa njihovih vršnjaka plesala je na stepeništu ispred zgrade.

– Tako se zove pesma. I super je! – branila se Tina.

– Znaš, oni tako samo naprave neku osrednju pesmu planetarno poznatom – pametovala je Ema.

Da, oduvek je bilo tako. Na putu do škole Tina je brbljala. A Ema je klimala glavom i gundala. I odmahivala, na pomen nekog novog izazova, sve češće i češće.

– Pa što si takva!? Samo jedan izazov, za ovaj ne moraš biti posebno okretan. Ne mogu svaki izazov da radim sa Strahinjom, pa pomisliće neko da smo momak i devojka!

– To je nemoguće! I to je apsolutna istina! – Ema prasnu u smeh. – I nema šanse. Ništa od izazova.

– Daću ti da prepíšeš domaći iz matematike!
– Tina je iskosa pobedonosno odmeri. – Jedan
– nula za mene!

– Zašto se vas dve prepirete od rane zore, još po ovakvom vremenu? – Strahinja ih je čekao sakriven ispod nastrešnice kioska.

– Tina misli da svi misle kako ste vas dvoje momak i devojka – Ema je zapravo uživala da posmatra nespretnog Strahinju kako se na pomen „devojka“ svaki put zajapuri u licu. Nije propustila tu priliku ni ovog puta. – Jedan – jedan – ali nije time uzvratila Tini istom merom.

Dečak odmahnu rukom. – Mogu li s tobom pod kišobran?

– A imaš li domaći iz matematike? – Ema ga umilno pogleda sakrivajući ga od kiše.

– Opet si zaboravila? Ne možeš ceo život tako! I video sam novi izazov, ako nekoga to zanima. Nema šanse! Da ti nije palo na pamet!

– Ali ja ću stajati na stepeniku iznad i konačno ćemo biti iste visine – Tina je bila neumorna.

– A možemo i da probamo onaj izazov gde svi raspreme svoju sobu. Ja prijavljujem svoju sobu! – predložio je Strahinja u šali, mada se ponadao da će Tina stvarno pristati.

Da, tako je oduvek bilo. Prvo bi rekao jedno odlučno „ne“, a već na prvom velikom odmoru

bi vežbao s Tinom dok bi Ema prepisivala neki zaboravljeni zadatak. To su jednostavno bili njih troje. Jezikom fizike: tri konstante.

Ali ako je nešto do sada uspjela da shvati, jeste da je sve relativno.

– Tri klovna! Naša škola je iz dana u dan sve zabavnije mesto! – začulo se na ulasku u školsko dvorište.

– Ne obaziri se na njih – Strahinja tiho prošapta i povuče je napred.

– Hej, nakazo, super su ti cipele! U kom cirku si ih kupila?!

– Verovatno ih je ukrala – dobaci devojčica kroz smeh. – Odakle njoj novac.

– Stvarno ćeš da ideš na takmičenje iz fizike? – Strahinja je bio talentovan za skretanje pažnje sa nezgodnih situacija.

– Ako ti upali to sa fizikom, mogla bi da napraviš onaj dezintegrator. Je l' se tako kaže? Znaš, ono iz igrica. Uperiš ka nekome i on nestane! Znaš na šta mislim? – Tina je pak više volela borbene metode sa društvenih mreža. Izbriši problem! Blokiraj ga! – Dezintegriši! Sve to snimi, okači na internet i obogati se!

– Mislim da je jedina osoba koja je u ovoj školi jadnija od nas onaj novi lik iz mog odeljenja. Onaj što živi u tvojoj zgradi, Ema. Izgleda

da se skoro doselio – Strahinja pak ume ponekad da bude i veoma sumoran.

– Znam. I on ide na dodatnu iz fizike. Pojavio se prošle nedelje. Nisam ni znala da živi kod mene u zgradi. Čudak!

– Naravno da je čudak. Pa ide na dodatnu iz fizike – dobaci Tina. – Dva – jedan! – završi pobedonosno.

